

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Valdemar Atterdag

Citation: Hauch, Carsten: "Poetiske Arbejder. - 1929", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder. - 1929*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 118. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch03val-shoot-idm140718940084352/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Arbejder. - 1929

De sagde: »De Ord, han talte, var Guld og Penge
værd,
At høre Messen styrker baade Brynier og Sværd.«

Kong Volmer blev paa Borgen, han fulgte dem ei,
Han sagde: »Jeg bliver hjemme, det er for lang en
Vei,
Jeg lytter helst til Klokkklang fra Skovens vilde Sti,
Og elsker kun den Munkesang, der snart er forbi.«

RIDDERSPILLET.

Saasart de atter stode bag Borgens høie Tind,
Iled de stærke Riddere med kamplystent Sind
Ud i Fegtergaarden, der stakte sig mod Vang,
Der kunde de Heste løbe, der var ei Veien trang.

Hr. Vendelbo skred foran, han let i Sadlen sprang,
Skjøndt klædt i tungen Rustning og med sin Landse
lang.
Da sagde Konning Volmer: »Det var et dristigt
Spring.«
»Ei«, svared den Ridder, »det var en ringe Ting.

Hvo ei med Spær og Glavind, og klædt i Pandser
ringe,
Som en flyvende Falk sig kan i Sadlen svinge,
Han due kan til Kjøbmand, men ei til Vaabenførd,
Ei sømmer ham at bære det staalfarvede Sværd.«
118

Frem gik de Riddere, de grebe de lange Spær,
Og stege paa deres Heste og red hverandre nær;
Hjelmene vare blanke, de Ringbrynier blaae,
De ædelige Fruer i Vinduerne man saae.

Begyndte da de Kæmper den dristige Leg,
Den mægtige Vaabenlarin i Luften opsteg,
Den hørted over Vandet, den hørted under Sky,
Saa Fuglene forfærdedes, og Fiskene monne flye.

Kong Volmer og hans Kæmper viste da herligt Mod,
De fegted mod de Fremmede, thi saa den Herre god
Bestemte, det skulde være, de rede frem paa Rad,
Den Drot og hans Hofmænd de skiltes sjelden ad.

Den Herre selv dem førte med Kløgt og Forstand,
Hans graaspættede Ganger var født i Spanieland,
Den var den allerbedste, der græssed ved Aa,
Den kjendte hans Stemme og kunde ham forstaae.

De hugged med Glavind, det var, som Luften sang,
Taarnene gave Gjenlyd, og Borgmuren klang,
Fra Skjoldene sprang Gnister ved Sværdenes Slag,
De sønderbrudte Landser sprang over Borgens Tag.

Saamangen ædel Ridder fra Sadelbuen sank,
Og mangen herlig Adelskælm, der før skinned blank,
Kløvedes af de Sværde, den mørknedes af Blod;
De Hjelmbuske traadtes under Gangernes Fod.

Guldfarvede Skjolde, med Ædelsteen belagt,
Splintredes i Stykker ved Landsernes Magt.

Og hængte den om hans Nakke, det var en herlig
Krandt,
Perler og ædle Stene forhøiede dens Glænde.

Han sagde: »Hr. Ridder, I er en farlig Mand,
En mere vældig Stridshelt ei findes i vort Land;
Jert Spær knuser Jern, som var det Bøgeris,
Visselig I fortjener at bære Kampens Priis.«

Ham svared Hr. Vendelbo: »I tale saadan ei,
Jeg har vel kjendt de Stridsmænd, der bedre var
end jeg.
Men det er længe siden, thi Tiderne gaae,
Og de, som da var unge, have nu Lokker graae.«

Da mæled atter Kongen: »Den Leg skal længe min-
des,
I Dag har vi prøvet, hvor gode Kæmper findes,
Om end de kunne voxe ved Nordhavets Strande,
Eller de skulle hentes fra fremmede Lande.

Ville de holde sammen, der rundt i Landet boe,
Og være vort Danmark mod Udlandet troe,
Da Riget end skal stande, naar vi længst er død,
En Falk er kun liden og dog til Seier født.«

Saa samledes i Hallen de ædle Riddersmænd,
Fru Helvig var der ikke, hun var ei Kampens Ven,
Og heller ei Hr. Eckhard, men Tovelil man saae,
Liig Morgenstjernen deilig paa Himmelen blaa.

Saa mellem de andre Stjerner stod den Jomfru skjær;
De neied sig alle, da Kongen kom dem nær.
Saa satte sig de Gjester ved Bordet i Rad,
De ædelige Fruer mellem Ridderne sad.

Den stærke Viin i Bægerne fast som i Strømme
randt,
Kong Volner drak kun lidet, han dertil var vant;
I Høisædet sad han med Staalbrynie paa,
Det lyste som Lynglimt, hvorhen den Herre saae.

Han bød Ridder Vendelbo at træde til sig hen,
Han sagde: »Jeg ønsker at have Jer til Ven,
Gjerne med Jyllands Adel jeg nu vil slutte Fred,
Og lover at forglemme, hvad forhen er skeet.«

Han sagde: »Hr. Ridder, I er en ærlig Mand
Og ønsker ei, at Danmark slides af Ulvetand,
Hvis I for os vil kæmpe og være Landets Skjold,
Da skal vi det vel frelse fra Udlandets Vold.«

Hvad meer de Herrer talte, det er mig ei bekjendt,
Til sidst da de skiltes, og Maaltidet var endt,
Sagde den Drot til Tove: »Hvis Du mig glæde vil,
Saa synger Du nu en Vise til Guldharpens Spil.«

Den Lilievand rødmer, hun Guldharpens slaaer,
De Riddere da syntes, at Vinter blev til Vaar;
De lytted til den Harpeleg, de lytted til den Sang,
Da syntes det dem Sommer, skjøndt Sneen laae paa
Vang.

Fru Helvig hørte Sangen fra Hallen, hvor hun sad,
Hun spurgte: »Hvorfra kommer det selsomme
Qvad?»

Gjensvarede den Terne: »Det er Fru Tovetil,
Der Guldharpn slaar, mens hun synger dertil.

Det ligner de Sange ved Fuldmaanens Glands,
Som Dvergene qvæde til Elverpigens Dands.«
Da lytted Fru Helvig, til Sangen var endt;
Men hvad hun dengang tænkte, det blev kun seent
bekjendt.

HERR ECKHARD OG HANS PLANER.

Den næste Morgen jaged Kong Volmer under Ø,
Ham fulgte mangen Ridder samt mangen deilig Mø,
De rede paa høie Heste paa den sneedækte Vei;
Dronningen hørte Messen, hun elsked Jagten ei.

Tidlig ved første Hanegal, før Munkene holdt Bøn,
Hr. Eckhard blev kaldet til Kongen i Løn,
De Hofmænd lytted udenfor, dog Alt var længe tyst,
Omsider hæved Volmer sin stærke Kongerøst.

»Betænk, hvad I forlanger«, mæled den høie Drot,
»I vilde skille Danmark ved Fyen og Riberslot,
Med Brand I trued Odense, dog har sig Lykken
vendt,
End Odense vi eier, og Byen er ikke brændt.